

МІЙ ДРУГ АРНОЛЬД

*Сміх людський – яке це чудо!...
Який дар природи...*

О. Гончар. Щоденники, 01.02.1968 р.

Цей день був для мене дуже нелегким: робота не клеїлася, “на килим” викликали... Втомлена йду до автозупинки. В голові – каша: як розподілити мізерну зарплатню, щоб і за комунальні послуги розрахуватися, й на харчі лишилося. А ще черевики в сина розлізлися – пора нові справити...

Думки зовсім покинули мене грішну, коли забачила, скільки народу очікує на транспорт. Хоч би “влізти”!

Під’їжджає маршрутний “Ікарус”. Люди, пихкаючи, активно “працюють ліктями”, проштовхуються до салону. Поде-не-де зчиняються сварки. Не зважаю – досягаю мети. Нарешті і я дивлюся на зимову вулицю через віконне скло автобуса. Щоправда, стою на мізинцеві правої ноги. А все ж – їду. Поруч зі мною “висить” маленька сухорлява жіночка. Ця, мабуть, і підлоги ногами не торкається. Правою рукою тримається за поручні. Ліве її плече, під вагою величезної валізи, поникло вниз. Така кошача поза в цієї бідолахи. На кожній наступній зупинці її тіло розкачує. І все ж – розташування свого не міняє.

– Романове! – оголосив водій. Усіх при зупинці похилило вперед, потім – назад. У Романовому вийшла одна юнка. А в салон пропхалося з десяток пасажирів. Рушили. Та гамір біля вхідних дверей не вщух, а перемістився хвилиною до середини, саме туди, де стою я. І тут – уздріла об’єкт загального невдоволення. Пишнотіла жіночка завзято проштовхувалася в тісняві. Зупинилася, перевела подих і з новими силами приступила до штурму щільної стіни людей. Під град її штовхань потрапила і “вісяча кішечка”.

– Не штурляйся! – заволатала та.

– Чи й не цяця! На таксі їзди, щоб до тебе

не торкалися, – париувала розпашіла тітонька.

– Цяця чи не цяця, а в мене в валізі яйця. Не доведи, Господи...

Чого там не повинен був допустити Господь, почути не встигли. Бо “атакуюча” завершала:

– Ой, ненько, панчохи мені порвала своєю валізою. Бачить, що тісно, і зі своїми яйцями вперлася в автобус.

– Чого ти верещиш, мов недорізана свиня?! – отримала у відповідь.

– А ти гавкаєш, як собака, – не здавала позиції опонентка.

... Звідкись із задніх сидінь несподівано пролунав соковитий чоловічий баритон:

– А це вже зайве. Для чого так собак ганьбити? От у мене – пес Арнольд, розумниця.

Від несподіванки обидві жінки заціпеніли. Решта пасажирів також принишкли. А чоловік повагом повів мову далі:

– Отож, буває, посваримося з дружиною. Ходжу за нею, прошу: “Вибач”. А у відповідь: “Гар-р-р!” За мною невідступно крокує Арнольд, виляючи хвостом. Коли йому набридає ця марна трата часу, він дружньо мовить: “Хазяїне, не чіпай. Перекипить – сама прибіжить. Ще і в щоку лизатиме”. І справді. От розумний собака. Йому б у дипломати.

Одного разу, не пам’ятаю вже з якої нагоди, трішки пригубив на роботі. До будинку добрався. І там, як на гріх, забув, у якому під’їзді живу. Годин три отак кружляв, задравши голову на вікна, доки не вздрів в одному своїх: Арнольда і дружину. Швиденько

піднімаюся на поверх, відкриваю двері. А в квартирі – абсолютна тиша. Тобто дружина не реагує на моє повернення після важкого робочого дня до рідної домівки.

Я їй говорю: “Привіт. Щось я зголоднів”. А вона: “Де волочився до дванадцятої ночі, туди і йди”. І демонстративно, окинувши мене зневажливим поглядом, попрямувала в спальню.

Гірко стало на серці. Все життя для неї, невдячної. Ну, затримався трішки...

Таким невтішним здалося мені це горе. Тут у коридор, де я тупцявся на місці, притримуючись за стіну, вийшов Арнольд. Посадив мене на пуфик, роззув, повів у кухню та й говорить: “Як я за тобою скучив. Зараз подам вечерю. Ти більше так довго не затримуйся, бо ж хвилююся, чи нічого не трапилося. Часи такі настали...”

Нагодував мене пес, ліжко постелив: “Відпочивай, рідненький”.

З того часу біжу додому галопом, щоб Арнольда не засмучувати. Для чого другові серце краяти... – завершив сповідь душі чоловік.

Під дружній регіт не помітила, як і доїхала до своєї зупинки. Люди спокійно покидали автобус, який щойно аж двиготів від сміху. Якийсь зівака тільки-но спохватився, що проїхав свій мікрорайон і тепер доведеться далеченько йти пішки. Я, сповнена енергії, поспішила додому. Там на мене чекають чоловік і діти. Вони, мабуть, хвилюються.

ПРЕЗЕНТУЄМО НОВЕ ВИДАННЯ

Вірченко Т. І. **Художній конфлікт в українській драматургії 1990–2010-х років: дискурс, еволюція, типологія:** Монографія [Текст] / Тетяна Ігорівна Вірченко; ДЗ “Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”. – Кривий Ріг: Видавничий дім, 2012. – 336 с.

Із застосуванням моделюючого підходу проаналізовано типологію художнього конфлікту, його еволюцію в українській драматургії останніх десятиліть; осмислено поняття “дев’яностики”, “двотисячники” на означення літературних поколінь.

Для науковців, викладачів вищої школи, аспірантів, студентів-філологів.